

Arrest

nr. 83 969 van 29 juni 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van *“het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 februari 2012”*.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door P. LIPS en van advocaat e. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt op 21 januari 2010 België binnen en dient op dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 28 oktober 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 31 januari 2012 nr. 74 478 worden aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 26 januari 2012 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 13 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 14 februari 2012 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 20 februari 2012 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Op 22 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten A. E.

geboren te (...), op (in) 27.07.1975

en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 20.02.2012

Overwegende dat betrokkene op 21.01.2010 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 28.10.2011 een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan haar asielrelaas; betrokkene tegen deze beslissing beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); de RVV op 02.02.2012 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 20.02.2012 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene zich beroept op de asielmotieven die door haar echtgenoot werden aangebracht; in hoofde van haar echtgenoot een beslissing ‘weigering van in overwegingname van een asielaanvraag’ werd genomen, dient voor betrokkene eenzelfde beslissing te worden genomen; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Op 22 maart 2012 dient verzoekster een tweede beroep in tegen deze beslissing, dat bij de Raad gekend is onder het rolnummer 92 590.

2. Over de rechtspleging

De Raad wijst erop dat het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 22 februari 2012 dat verzoekster met huidig verzoekschrift aanvecht, deel uitmaakt van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 22 februari 2012 houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Verzoekster heeft tegen voormelde beslissing op dezelfde datum een beroep ingesteld dat bij de Raad gekend is onder het rolnummer 92 590, maar in huidig verzoekschrift voert verzoekster andere middelen aan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“3.1. Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder: schending van de artikelen 4 en 19 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000

inwerkinggetreden op 1 december 2009 en artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950.

3.2. Artikel 71/5 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd luidt:

(...)

Het document "bijlage 13quater" bevat daarom twee beslissingen: eerste beslissing zijnde een "weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag" en in een voetnoot een tweede beslissing zijnde de bestreden beslissing.

Deze tweede beslissing luidt letterlijk:

(...)

De bestreden beslissing is duidelijk een stijlformule waarin elke individuele beoordeling ontbreekt. Een stijlformule is geen behoorlijke motivering (R.v.St. nr. 66.199 van 7 mei 1997).

De bestreden beslissing bevat geen enkele overweging met betrekking tot de documenten aangaande de bloedwraak die de echtgenoot van verzoekende partij neerlegde en waarmee verzoekende partij het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2009 en artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 aantoonde.

Door geen rekening te houden met de feiten die verzoekende partij aanhaalt en de documenten ter staving van haar verklaringen die zij neerlegt alsook verzoekende partij naar haar land van herkomst terug te sturen, miskent verwerende partij het recht van verzoekende partij tegen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen beschermd te worden.

Het voorgaande houdt de schending in van voormelde artikelen 4 en 19 van het voormelde Handvest van 7 december en artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag van 4 november 1950.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd."

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat verzoeksters voorgehouden schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, BS 19 augustus 1955, *err.* BS 29 juni 1961 (hierna: het EVRM) niet kan worden weerhouden. Volgens de verwerende partij verplicht de bestreden beslissing verzoekster geenszins terug te keren naar haar land van herkomst, doch houdt enkel de verplichting in tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen.

De verwerende partij stelt verder dat onder foltering in de zin van artikel 3 van het EVRM wordt begrepen die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht. Volgens de verwerende partij oordeelde het Hof van Cassatie reeds bij arrest nr. 9567 van 4 februari 1993 dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van artikel 3 van het EVRM kan uitmaken *"in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven"*. In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM en de artikelen 4 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, *Pb.L.* 18 december 2000, afl. 364, 1 (hierna: het Handvest) reeds werden onderzocht in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag.

De verwerende partij benadrukt dat er *in casu* geen sprake is van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zoals reeds bleek uit het diepgaand onderzoek in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag.

De verwerende partij stipt ten slotte aan dat verzoekster niet kan worden gevolgd in haar kritiek volgens dewelke de bestreden beslissing niet zou zijn ingegaan op de elementen die door haar echtgenoot, de heer M. A, werden bijgevoegd. Volgens de verwerende partij blijkt uit een eenvoudige lezing van de beslissing gericht tegen verzoeksters echtgenoot immers duidelijk het tegendeel. Voor zover de kritiek is gericht tegen de beslissing genomen ten aanzien van haar echtgenoot is het middel onontvankelijk.

De verwerende partij besluit dat het enig middel ongegrond is.

3.3.1 In het middel werpt verzoekster vooreerst op dat de bestreden beslissing duidelijk een stijformule is waarin elke individuele beoordeling ontbreekt. De Raad merkt dienaangaande op dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

3.3.2 In het middel betoogt verzoekster vervolgens dat de *in casu* bestreden beslissing geen enkele overweging bevat met betrekking tot de door haar echtgenoot, de heer M. A, in het kader van de tweede asielaanvraag neergelegde documenten, met name twee krantenartikelen d.d. 13 mei 2005 en 11 december 2009 en een attest waarin staat dat verzoeksters schoonbroer zijn huis op 6 december 2011 zou hebben verlaten. De Raad refereert in dit verband aan het arrest nummer 83 968 betreffende de zaak nummer 92 590, waarin verzoekster een en dezelfde beslissing aanvecht en waarin als volgt wordt geantwoord op verzoeksters aangevoerde kritiek omtrent de door haar echtgenoot aangebrachte documenten:

“De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- *nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;*
- *betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;*
- *relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;*
- *cumulatief aanwezig moeten zijn.*

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- *indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.*
- *indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.*

In het middel betoogt verzoekster dat de door haar echtgenoot in het raam van de huidige asielpcedure aangebrachte documenten, met name twee krantenartikelen d.d. 13 mei 2005 en 11 december 2009 en een attest waarin staat dat verzoeksters schoonbroer zijn huis op 6 december 2011

zou hebben verlaten, niet individueel aan haar situatie en omstandigheden werden getoetst. Verzoekster stelt dat de in de bestreden beslissing vervatte motivering dat voormelde stukken geen bewijs leveren van haar verklaringen die een behandeling ten gronde van de tweede asielaanvraag rechtvaardigen daarom kennelijk ongegrond is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster ter gelegenheid van de tweede asielaanvraag op 20 februari 2012 zelf geen documenten heeft overhandigd. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekster in het bijbehorende interview het volgende heeft verklaard:

“Mijn man heeft enkele krantenartikels gegeven die onze problemen bewijzen. Mijn schoonbroer was ook genoodzaakt om te vluchten vanwege de problemen, hij leeft momenteel ondergedoken. We vernamen ook dat er een poging is geweest om ons huis in brand te steken, in december 2011.”

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Overwegende dat betrokkene op 21.01.2010 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 28.10.2011 een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan haar asielrelaas; betrokkene tegen deze beslissing beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); de RVV op 02.02.2012 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 20.02.2012 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene zich beroept op de asielmotieven die door haar echtgenoot werden aangebracht; in hoofde van haar echtgenoot een beslissing ‘weigering van in overwegingname van een asielaanvraag’ werd genomen, dient voor betrokkene eenzelfde beslissing te worden genomen; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.”

Uit het voorgaande kan worden afgeleid dat de feiten en verklaringen die verzoekster ter gelegenheid van de tweede asielaanvraag heeft uiteengezet volstrekt gelijklopend zijn aan de motieven die verzoeksters echtgenoot, de heer M. A, naar aanleiding van de tweede asielprocedure heeft aangebracht. De Raad merkt op dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de ten opzichte van verzoeksters echtgenoot genomen beslissing is ingegaan op de stukken die laatstgenoemde bij de tweede asielaanvraag als nieuwe elementen heeft voorgelegd, maar heeft besloten de asielaanvraag van verzoeksters echtgenoot niet in overweging te nemen omdat laatstgenoemde bij de asielprocedure geen nieuwe gegevens heeft aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Aangezien verzoekster zich voor de tweede asielaanvraag volledig heeft gebaseerd op het relaas van haar echtgenoot, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat “[...] voor betrokkene eenzelfde beslissing [dient] te worden genomen” en dat verzoekster geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet heeft neergelegd. De door verzoeksters echtgenoot in het raam van de huidige asielprocedure aangebrachte documenten dienden dan ook niet individueel aan verzoeksters situatie en omstandigheden te worden getoetst.

De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, pertinente, afdoende en ter zake dienende motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.”

3.3.3 In het middel voert verzoekster ten slotte de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, BS 19 augustus 1955, *err.* BS 29 juni 1961 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 4 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 12 december 2007 (hierna: het Handvest), welke een gelijkaardige bescherming bieden als artikel 3 van het EVRM. Verzoekster betoogt dat het in voornoemde bepalingen voorziene recht tegen folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen te worden beschermd, is miskend nu in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met de door haar in het raam van de huidige asielprocedure aangebrachte feiten en documenten en nu verzoekster naar het land van herkomst wordt teruggestuurd.

In de mate waarin verzoekster de mening is toegedaan dat de bestreden beslissing geen enkele overweging bevat met betrekking tot de door haar in het kader van de tweede asielaanvraag aangevoerde feiten en documenten, refereert de Raad aan punt 3.3.2 van dit arrest.

De Raad stelt verder vast dat de bestreden beslissing geen gedwongen terugleiding van verzoekster naar het land van herkomst inhoudt, doch verzoekster enkel verplicht het Belgische grondgebied te verlaten.

De Raad wijst er voorts op dat verzoekster om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Verzoekster moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Een loutere verklaring van verzoekster volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

De Raad laat *in casu* gelden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 oktober 2011 heeft geoordeeld dat verzoekster niet voldoet aan de in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet opgenomen voorwaarden en bijgevolg niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van voornoemde bepaling. De Raad wijst erop dat de beslissing dat een vreemdeling niet voldoet aan de in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet vervatte criteria impliceert dat werd vastgesteld dat de betrokkene geen risico loopt in de zin van artikel 3 van het EVRM, en bij uitbreiding de artikelen 4 en 19 van het Handvest. Aangezien de Raad bij arrest nr. 74 478 van 31 januari 2012 de zienswijze van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien heeft bevestigd, diende de gemachtigde van de staatssecretaris de vaststelling dat verzoekster geen ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling dan ook niet in vraag te stellen. Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat zij in het land van herkomst een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en de artikelen 4 en 19 van het Handvest.

De schending van artikel 3 van het EVRM en de artikelen 4 en 19 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET